

Společenství Androméda pomáhá lidem

Jak kolektiv nadšenců dokáže probudit velké dílo

»Androméda je matkou hvězd a jako každá matka chrání své děti a vychovává je až do jejich dospělosti. Když děti vyrostou a založí vlastní rodinu, pak většinou rodiče zůstávají sami a zestránou. Ve stáří se stanou opět děťáti, i když jinými, než byly pro narození. A právě takové lidi pečují naši každodenní péče. « píše se v úvodu informačního letáku Společenství Androméda, občanského sdružení, jehož cílem je výstavba hospice a péče o staré a těžce nemocné lidi, aby jejich dožití na tomto světě bylo důstojné a vskutku lidské.

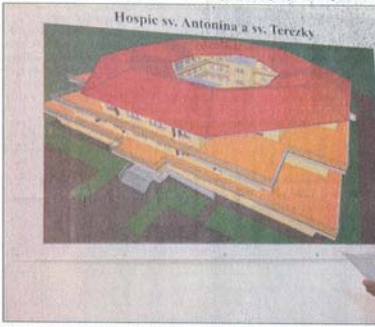
Usedlím za velký stůl v rozlehlé společenské místnosti rekonstruovaného objektu ve Velké Chmelčtině na Rakovnicku a pomáhá nemocným a starým lidem se zajištěním obědů, léků, nákupů a úklidu, a jako jediná organizace na Rakovnicku rozvádí jídla i o víkendech.

Již nyní se Androméda může pochlibit tím, že od jara poskytuje terénní pečovatelskou službu a pomáhá nemocným a starým lidem se zajištěním obědů, léků, nákupů a úklidu, a jako jediná organizace na Rakovnicku rozvádí jídla i o víkendech.

Dobrovolníků více než zaměstnanců

Dívám se po stěnách společenského sálu, které zdobí nákrepy dvou komfortních objektů. Jedná se o vize budoucnosti – hospice a pobytové zařízení pro lidi postižené Alzheimerovou chorobou. To všechno však musí zajišťovat týmy profesionálů. Zaměstnaneckou síť Andromédy prozatím tvoří vedoucí pečovatelské služby (na půl úvazku) a jeden pracovník sociální péče, kterého platí úřad práce. Ostatní spoluprací s úřadem práce v Rakovniku si Lenka Petříčková pochvaluje. Vzájemně si již několik let vycházejí vsítit. Ostatní lidé, kteří fungují v »adres« Andromédy, jsou aktivisti, dobrovolníci, zkrátka nadšenci, kteří do myšlenky zbudování hospice za ta léta vložili nejen své schopnosti, nápady a svou práci, ale

Jak to všechno začalo
aneb K čemu slouží hospice
 »Pro výstavbu hospice jsme dlouho hledali vhodný pozemek. Začali jsme shánět v Praze, neměli jsme ale štěstí a dostávali jsme se dál a dál od hlavního města. Nikdo si nedoveje představit, kolik desítek objektů jsme projevili a kolik dovozených padlo«, odpovídá paní Petříčková hned na mou první otázku, jak se stalo, že se právě v této vesnici ve Středočeském kraji vytvořily a hlavně potřebný zájem přetvářejí v realitu. «Kolegyně, která

Hospice sv. Antonína a sv. Terezy

»Cílem Společenství Androméda je výstavba hospice a péče o staré a těžce nemocné lidi,« přibližuje plány občanského sdružení jeho předsedkyně Lenka Petříčková

bydli v Rakovniku, objevila inzerát, jehož prostřednictvím resuscitanti ve Velké Chmelčtině prodávali dvacíť let neobyčasně bývalou hospodu s přílehlými pozemky. A ty zvířezly. Nyní je již zastavěněm obce na pozemcích schválená výstavba hospice sv. Antonína a sv. Terezy, a také sanatoria pro lidi postižené Alzheimerovou chorobou. Naším přáním je vytvořit také mezi hospodářství, což terapii pro zdravotně handicapované,« přibližuje nemalé plány paní Lenka.

Nejbližší plány

Současně stavební práce Androméda směřuje ke zprovoznění demitno stacionáře pro seniory, v němž se počítá s umístěním lůžek až desítky klientů. »Máme vybudované dva pokoje se samostatným sociálním zázemím, které jsou určeno pro klienty s možností bydlení s využitím speciálních služeb,« přibližuje aktuální plány paní Petříčková. Ona a kolektiv lidí kolem ní chybí zájemcům, kterým by se zde líbilo, nabídnout jak svou práci, tak nějaký kráse prostředí, jež tvoří přírodní park Jesenice a nedaleké křivoklátské lesy.

Procházíme původním objektem i přístavbou a já obdivuji čestně či úplně dokončené etapy díla. Předsedkyně sdružení mě vede i do patra, kde se nové prostory pro budoucí nájemce teprve rodi. »Kde berete prostředky na rekonstrukci a přístavbu a kde jsou zafinancování?«, ptám se neodbytně. «Objekt s přílehlými pozemky jsme koupili z vlastních soukromých peněz. Prosím jsme se složili, protože máme jeden společný cíl a víme, proč to děláme. A pokračujeme tak dál, opět dáváme konku ke koncu. To, co tu vidíte, je z té čiré vůle, že naše práce a naše peníze, jednu čtvrtinu tvoří sponzoři, bez kterých bychom se neobešli,« dělá ve věcech financování jasně paní Lenka.

Připomeňme, že hospice je speciální nesláti zdravotnické zařízení pro nevy léčitelné nemocné, zejména onkologické pacienty, kterých, jak se také v letáčku uvádí, je v naší zemi ročně na padesát tisíc. Nezdá se, že lidé dožívají své poslední dny sami nebo v nedostojných podmínkách. Středočeský kraj potřebuje vzhledem k počtu svých obyvatel celkem čtyři hospice a zamýšlený hospice ve Chmelčtině bude teprve druhým v pohádk. A situace v rámci republiky? Dovzvíme-li se, že v současné době je v celé ČR pouhých 385 speciálních hospicových lůžek. Proto by měla být iniciativou tohoto sdružení, vedením humanistickými dmyšly, vítána veřejnost i veřejnou správou s pochopením. Ne vždy tomu tak však je, i když jeho podporu projektu Androméda získala z ministerstva zdravotnictví dotaci ve výši dvou milionů korun.

Prvním úkolem, který stál před kolektivem nadšenců, bylo vybudování zámezi pro další výstavbu. Jak říká paní Lenka, muselo se z původního domu vykopnout něco, co by už samo fungovalo a čím by se mohlo Společenství Androméda prezentovat. Proto bylo tak důležitou úpravou, jako jednu z prvních investice, velký společenský sál a zprovoznění velkokapacitní kuchyně. Sál dnes funguje také jako restaurace a právě v něm Androméda od r. 2007 pořádá Světový den hospiců (o tom více dále).

Objekt bývalé hospody ve Velké Chmelčtině na Rakovnicku se postupně mění na moderní a pohodlné středisko péče o staré a těžce nemocné, ale také na centrum společenského života

Z každé koruny se snaží získat koruny tři

»První velkou podporu jsme získali od pana architekta Ivana Rullera, který nám vypracoval studii pro a paní Lenka, tuším, kam směřují mé myšlenky, vysvětluje: »Plákat hospice, který je tu za mnou, je vlastně výjimečná budova. Architektonické ztvárnění vypracoval Antonín Jirů Kryštof, kterého jsme také převzali motto našeho občanského sdružení: »DOBRO Ať JE NAŠÍM ŽIVOTNÍM CÍLEM.« A upřesňuje zdluinoví malčkost: »Plánujeme, aby střecha byla pracovatelná a terasy, které vidíte, samozřejmě budou mít svůj účel – aby pacienti i při nepřítomnosti pečovatelských služeb mohli být i lůžky vyvezeni z pokoje na čerstvý vzduch.« I na to myslí. Sdružení se dále se získájnými prostředky efektivně nakládá. Mnoho prací si totiž jeho členové a příznivci dokážou udelat svěpomocně. »My ženy pokládáme dlažbu, obkládáme, natáhujeme perlinku do lepidla, šitujeme. Kluci dokážou také sprostout věci,« říká paní Lenka a své slova dokládá fotografiemi z průběhu dosavadní šestileté rekonstrukce objektu. »Z každé získané koruny se snažíme získat koruny tři. Pokud se nám podaří vytvořit pétkorem, je to pro nás velká věc. Další se nám to právě proto, že si leccajkou práci udeláme sami a to konku necháváme děle ležet na stole. Máme zdravé ruce. Daly nás dobromády životní příběhy, víme, proč to děláme, a je to naše poslední zdárnázi a objevuje, že Společenství Androméda nezvniklo náhodně, »jen tak«. Lidé, kteří je založili, si prožili své – se svými nejbližšími, či

o výstavbu sanatoria pro lidi postižené Alzheimerovou chorobou. Na jaře r. 2008 jsme dostali výročnéni, že z důvodu nedostatku financí je žádost zamítnuta. My jsme však na nic nečekali, měli jsme dokončenou studii na výstavbu objektu s pracovním názvem ANDROMEDA. Počítali jsme totiž, že na méně velkorostý projekt získáme peníze od Středočeského kraje. Nepodařilo se. Doufejme, že prozatím. Lidé z Andromédy sice vědí, že největší díl práce a starání leží na jejich bedrech, ale bez obodného přispěvku »zvenčí« není možné celou investici v krátké době dokončit.

Pomáhají firemní dobrovolníci

V areálu Andromédy je »k dispozici« nepřeberně množství pracovenku i uvnitř budovy. Vyzařuje zde také ovocný sad pro budoucí klienty, starají se o ponika Polka, o pejsky a kočky. A vítají, když k nim čas od času přijedou dobrovolníci. V loňském roce jich přijelo celkem 96 z celé republiky. Nejen, že se tak odvede kus práce v příjemném a srovnacím prostředí, ale prostřednictvím lidí z různých koutů země a různých profesí dochází k propagaci i odkryje, že Společenství Androméda nevzniklo náhodně, »jen tak«. Lidé, kteří je založili, si prožili své – se svými nejbližšími, či

Na Světový den hospiců se ve Chmelčtině scházejí staří i mladá, zdraví i nemocní. Vystoupení pěveckého sboru Magistrae Raconenses v r. 2009.

Jak se probouzí velké dílo

Při malé exkurzi patrovou stavbou se rozhlídím. Všude kolem stavební materiál, pracovní nářadí a, jak se říká, z každého koutu se na nás dívá práce. Jak to odvědné, tak ta, která prozatím čeká na své uskutečnění. Už dnes je možné si představit, jak to zde bude vypadat. V duchu lidem v Androméde skládám poklonu. Za to, jak dokázali probudit velké dílo. Paní Petříčková pokračuje v líčení si »vystavbové« anabáze. »V roce 2007 jsme podali na MPSV žádost

svému zaměstnanci umožnit, aby jej pomocí vybrané neziskové organizace, a tento den má zaplacen, jako by byl v zaměstnání. V rámci firemního dobrovolnictví u nás byli lidé z CEZ, Vodafone, T-Mobile, ČSOB a České spořitelny,« vyžívající Lenka Petříčková pozitivní podnikovou politiku firem, které jsou ve vřelosti veřejnosti převážně spojeny jen s informacemi o navyšování vlastních zisků. »Pokud nám lidé přijdou pomoci, je to pro nás svátek. Vánoce v běžném vědění lidí a velmi si toho vážíme,« dodává. Dodejme, že Společenství Androméda je jediným o. s. registrovaným ve Fóru dárců a je schopno pojmut až 40 dobrovolníků.

Benefiční akce na hradě Krakovce

Podle své předsedkyně Androméda dosáhla již minimálního cíle, za který považují rekonstrukci původního objektu. Záměr výstavby hospice, tedy jakýsi maximální cíl, se prozatím kvůli nedostatku financí zmanžal. Lidé v Androméde však hlavu nekloni a snaží se získávat prostředky, byť pozvolna a skromně. Například i benefiční. Akce tohoto typu uspořádají již několik a patří k nim také tradiční adventních koncertů. I když, přiznejme si, výtěk je i přes nasazení kvalifikovaných umělců opravdu skromný.

V těchto letech dnech, na počátku července, proběhla benefiční akce na hradě Krakovci, který je od Velké Chmelčtiny coby kamenem dohodil. Zdejší hrad ve svých zřetech uchovává památku na mistra Jana Husa, jenž Krakovec navštívil v roce 1414 před svým odjezdem do Kounic. A okamžitě tomu chtěly, že v předvečer kalendářního uplnění mistra Jana uspořádá Androméda benefiční koncert. »Odpověď pro celou rodinu« právě zde, a poprvé pod širým nebem. Počasí přišlo, možná až trošku more. Lidé, kteří dorazili, se mohli vyborně pobavit vystoupeními dětí z místní základní a mateřské školy, tanci klientek Domova pro postižené Krajiněk; dětičky se potěšily pohledu loutkoherky dvojice Veselé divadlo a všichni pak habětní produkci Hanušů duu, které – v rozporu se svým názvem – čítá šest kvalitních hudebníků a zpěváků produkujících výběrnou folkovou hudbu. Nechci mluvit do »showbiznu«, ale tahle skupina opravdu umí zahrát a zapřát.

Světový den hospiců

Dovzvíme se dále, že Společenství Androméda spolupracuje s hospicem sv. Štěpána v Litoměřicích. Tamní předsedkyně MILDE Marie Goldmannová ostatně přivedla Andromédu k myšlence pořádání Světového dne hospiců i ve Velké Chmelčtině. »Tento den se připadáme v 75 zemích světa. V ČR v rámci nábo prořadují konferenci, benefiční, setkávání. Každý hospic na Světový den hospiců pořádá diskuse o odborných tématech psaní vyprávění,« vysvětluje paní Lenka. Jinak je to v rámci Chmelčtiny – tam se hlavně zaměřují na veřejnost. Ide jim o to, u příležitosti tohoto dne lidem ukázat, že se tedy něco děje a jak práce pokračují.

Přiel čas roztoučen. Několikohodinový program benefičního koncertu na hradě Krakovci se, i přes počasí, tělnou výdarek. Díky nasazení všech – profesionálů, amatérů, i představitelů Společenství Androméda, kteří byli organizátoři a přírodní akci, se možná zrodila nová tradice. Utíckující vystupovali jako o život. A o život by nám všem mělo jít především – o život prožítý smysluplně a důstojně od narození až po poslední okamžik.

»Víme, že člověk není na světě sám. My na svou práci také nejsme sami. Nás spojují životní příběhy a každý víme, proč tu práci, kterou nám máme, jaké své poslání, děláme. Někdo z nás byl vážně nemocen, já mám za sebou také těžké období, když jsem jactka hrabovkovi z lupavy; člověk nemusí v té chvíli nic, nepotřebuje jít, pit. Nic směm pak jde o to, jestli vás to promění nakopne zápatky. Když někde takové, ledíme kluky, zřizujeme, že někdy lidé si myslí, že budou zdraví až do konce svého života, což jim všichni přejeme. Ale správně to tak není. Vše, na jednu stranu je moc dobré, že lidé, které často neuspěšně olovujeme, nevědí, co je z nás prosně nemají zkratkovitost v životě s nelehkým umíráním svých blízkých. Ale, jak se říká, nikdy nikdo neví. Dneska je to tak a zitra to může být jinak,« zakončuje své vzpomínky Lenka Petříčková.